

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XVI. Rationes quæ hunc meditandi modum persuadent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

ciat, intellectum subeat: tunc enim in ea immorandum esset, qualis exempli causa foret consideratio Beatissimæ Virginis, S. Iosephi, aut aliorum: quamquam illa personarum consideratio pro altero meditationis puncto desumi posset.

CAPVT XVI.

Rationes quæ hunc meditando modum persuadent.

ATque hæc meditando ratio ab antiquis Patribus & pijs authoribus, obscure licet, tradita tamen est. Inter quos Beatus Augustinus, *in med. Quamò magis, inquit, homo sua mala suspirat & gemit, meditatio siquidem parit scientiam, scientia compunctionem, compunctio deuotionem, deuotio commendat orationem.* Nec enim alia de eausa meditatio parit scientiam, quam quia aliud est nisi discursus, quo ex solido fidei principio

pio per ratiocinationem conclusio
 practica deducitur, qua excitati cō-
 punctionis & deuotionis affectus in
 orationem, siue colloquium, erum-
 punt. Nec alio etiam sensu D. Gre-
 gorius meditationem studium ap-
 pellat, quo pij in Deum affectus ex-
 citantur. *in Moral. Stude queso, in-
 quit, & quotidie Creatoris tui verba
 meditare, disce cor Dei in verbis Dei
 ut ad eterna suspirat, ut mens tua ad
 caelestia gaudia maioribus desiderijs ac-
 cendatur, Et Bernardus, de confid. Cō-
 siderationē ait diuinarum humanarū-
 que rerum scientiam conferre, mentem
 purificare, regere affectus, dirigere a-
 ctus, corrigere excessus, componere mo-
 res, vitam honestare & ordinare. Quae
 omnia à B. P. Ignatio exposita clariùs,
 & deducta in vsum, hanc meditandi
 methodum praë cæteris omnibus
 commendant, cum sit omnium praë-
 stantissima, facillima, & vtilissima.*

Nam primò quidem maximè cō-
 sentanea

sentanea est hominis naturæ, qui
 cum intellectualis sit, ratione vti in
 omnibus & discursu debet, & ratio-
 num pondere voluntatem permo-
 uere, sicq; se ad suas operationes ap-
 plicare. Inde enim omnis in humanis
 moribus error contingit, quia pauci
 ratione ducuntur, sed pro appetitus
 inferioris impetu voluntatē in quæ-
 libet bona, etiam contra rationem
 ipsam, flectunt & distorquent. Hæc
 est vera hominis scientia, scientia
 potius Sanctorum, quam sapiens
 prudentiam esse ait, qua qui carent,
 nihil mirum si captiui à passionibus
 ducantur, & in actionibus plerumq;
 à suo fine procul aberrant, quod etiã
 periculum plerumq; imminet iis, qui
 vitam spiritualem profitentur, cum
 enim hanc viam non ineunt, frequē-
 tes illusiones patiuntur, & plerum-
 que, cum suo sensu, gustuq; ducun-
 tur, à Deo se duci putant, quo fit vt
 superbi, pertinaces, aliorumq; con-
 temptores existant. G

Deinde vera meditatio non potest potest aliâ methodo fieri, cùm enim naturâ sua sit discursus practicus, planè necessarium est, vt & principium aliquod habeat, & ex eo conclusiones, eaq; practicæ, ad voluntatē permouendam deducantur. Principium autem hoc aliud non potest esse quam aliqua fidei veritas, vt pote quæ sit principium, & causa actuum supernaturalium, vnde non solum speculatiua esse debet, sed practica: & quia fidei omne principium extrinsecâ reuelatione & dicentis auctoritate nititur, ex suâq; natura obscurum est, perpendi illud diligenter necesse est, vt concipi animo & penetrari queat, neq; id quatenus principium est speculatiuæ alicuius conclusionis, sed practicæ. Quare in eo expendēdo habenda est potissimùm ratio eorum quæ ad praxim impellere possint, qualia sunt in historiarum meditatione personæ, verba, opera, cogi-

cogitationes & affectus. Vnde cum
 valde difficile sit fidei principia ut
 speculatiua sunt, penetrare, nihil ta-
 men facilius est, quam eadem ut pra-
 ctica sunt animo concipere & ap-
 prehendere. Quae de causa etiam ij,
 qui in rebus Theologicis rudes om-
 ninò sunt, optimè meditari interdù
 solent, imò quandoq; meliùs quàm
 magni Theologi. Nam hi plerumq;
 speculationi inhærent, & intellectù
 duntaxat replent, illi verò ad ipsam
 in principiis latentem praxim solùm
 attendunt, & in affectus eorum vi
 concitandos toti incumbunt.

Præterea ex hac methodo potissi-
 mùm pendet vera & substantialis
 deuotio, & solida voluntatis ad o-
 mne bonum honestum complectē-
 dum, perfectùmq; virtutum exerci-
 tium suspiciendum proposita. Nam
 inde potissimum fieri consuevit, ut
 pleriq; licet orationi dediti, param
 tamen solidi in virtutum cultu eua-
 dant,

dant, quia non tam rationum mo-
 mentis permouere voluntatem co-
 nantur, quàm sensibili consolationis
 dulcedine delinire cupiunt, quæ cum
 ab appetitu inferiori & corporis di-
 spositione dependeat, nihil eâ esse
 inconstantiùs potest. Vnde eorum
 deuotio, animi relectio, obedi-
 entia, paupertatis, silentij studium
 durat, quandiu solùm sensus ille
 consolationis & gustus spiritualis
 perseuerat; at vbi euanescit, tam vi-
 uæ importunæ manent passiones,
 quàm prius: imò aliquando eò ma-
 iores, quò propter id genus conso-
 lationum insolescunt magis, & sui
 aestimatione inflati seipsos minùs a-
 gnoscunt. Contrà verò cum diuinæ
 sese veritates eodem modo semper
 habeant, vbi semel menti inhæserūt,
 quamcumq; in partem sese appeti-
 tus inferior flectat, quocumq; modo
 se externa obiecta habeant, volunta-
 tem semper eodem modo afficiunt,
 & eadem

& eadem vi impellunt. Quo fit, ut
 etsi in virtutum cultu nullâ planè
 delectatione afficiantur, qui rectam
 hanc meditandi methodum ineunt,
 tamè rationum pondere in id, quod
 honestum est, perpetuo tenore rapi-
 antur. Certè ideo etiam contingit
 potissimum plerosq; in meditando
 facilitatem magnam habere, in vitæ
 tamen praxi valdè imperfectos, &
 multis peccatis obnoxios: alios con-
 trà perpetuâ in orando ariditate tor-
 queri, in quotidianis tamen virtu-
 tum actionibus ita strenuos, ut vix
 quidquam admittant, quod repre-
 hensione dignum sit: hi enim non
 cæco impetu, nec solo affectu ducū-
 tur, sed ratione & discursu, illi autè
 affectu quidem bono, sed non in so-
 lidâ suâ basi fundato, neq; ex verâ sua
 radice & nativo fonte prodeunte.

*Hi, inquit S. Gregorius, l. 33. Moral.
 c. 22. fletus in prece percipiunt, sed cùm
 post orationis tempus eorum mentem*

6 3

super-

superbia pulsauerit, illico in fastu elationis intumescunt, cum auaritia instigat, mox per incendia auide cogitationis exaestuunt.

Accedit quod in meditatione, quæ religiosus discursus esse debet, & ad charitatem quæ ædificat, non scientiam quæ inflat, ordinatus, potissimum habenda sit ratio affectus: in hac autem methodo tale est præfatæ memoriæ & intellectus exercitium, ut suâ veluti sponte ad voluntatem perurgendam procumbat: memoria enim id solùm ante oculos ponit, quod ad illum finem valet, intellectus verò discursus, si ut præscribitur fiat, nullam varietatem admittit, sed audam duntaxat & simplicem ex principio benè apprehenso illationem, & ad singulares vitæ nostræ actiones in particulari benè formandas applicationem. Qua in re magna certè est tum utilitas, tum facilitas: utilitas quidem, quia cum diuinæ veritatis prin-

principium sit infallibilis actionum
nostrarum regula, nihil ita iuuare
nos potest ad vitam nostram ex Dei
voluntate & Christi imitatione for-
mandam, quàm cum illam regulam,
vel ad præteritas actiones diiudican-
das, vel ad futuras, eo præsertim die,
componendas, adiungimus, in hac
enim methodo, non in eo sistit di-
scursus, vt affectum voluntatis erga
virtutem aliquam verbi gratia hu-
militatem, paupertatem, mortifica-
tionem, puritatem intentionis, con-
formitatem cum Dei voluntate, per-
moueat: id enim parui esset momen-
ti, sed præterea ad particulares vitæ,
illius potissimum diei, actiones de-
scendit, & admonet quomodo in
hac vel illa occasione, cum hoc vel
illud ages, te superare, quàm in eo
negotio humilitatem, pacem, con-
formitatem cum Dei voluntate ex-
ercere debeas. Qua etiam in re ap-
paret magna facilitas, cuius enim

sunt noti sui mores, nemo est, qui nō quid antè egerit, quid deinde acturus sit, suo modo cogitare possit, ac proinde benè apprehensi principij regulam singulis vitæ suæ actionibus, prout materia feret, admouere.

Deniq; qui hoc modo procedunt, optimè sese disponunt, vt si voluerit Dominus in contemplatione spiritui illos sapientiæ repleat, nam fieri non potest quin in vera animi puritate, & mortificatione, virtutibusq; omnibus, vt supra dicebamus, proficiant; præsertim cum iste modus suapte sponte ad contemplationē præparet, consistit enim contemplatio in simplici intuitu veritatis diuinæ, quæ discursus meditationis principium est. Itaq; facile fieri potest, cum diuinæ bonitati ita placet, vt in ipso memoriæ exercitio suspensa mens, Deum & diuinas veritates, insolito quodam lumine perfusa, quodammodo intueatur, & voluntas prius bene
dispo.

disposita, ei purissimo amori magnâ
cum quiete inhæreat, quæ verissima
est contemplatio. Quod si id initio
non contingat, saltem euenire faci-
lè solet post elicitos illos affectus,
quibus in Deum voluntas sustollitur.
Quare diu nullus benè meditatur,
qui non sæpe etiam veros contem-
plationis actus admixtos experia-
tur.

CAPVT XVII.

*Qualis debeat esse meditatio eorum
qui salutem proximorum
vacant.*

Hic modus meditandi in eo cæ-
teris præferendus videtur, quod
sit maximè vniuersalis, possitq; facil-
limè, & magna cum vtilitate, ab o-
mnibus vsurpari, in quocumque
tandem vitæ genere versentur, si
modò ad proprium cuiq; finem ac-
commodetur; nam non minus ad

G s con-